

náno mezi stranami jako okolnost odkládající jeho platnost až do dne, kdy bude žalované spořitelně doručen schvalovací výnos ministerstva vnitra, nebo na správnost tvrzení žalované spořitelny, že disciplinární řád pro žalobce neplatil, a pokud by platil, že bylo jeho součástí i ustanovení § 41, které jeho platnost odkládalo až do doby v něm vyznačené. Že tak odvolací soud neučinil, vytýká žalovaná dovolatelka právem. Jest proto řízení kusé (§ 35, odst. 2 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.) a bylo napadený rozsudek již z tohoto důvodu zrušiti (§ 503 č. 2, 4 c. ř. s.), aniž se bylo třeba obíratí dalšími vývody odvolání. V novém jednání bude na odvolacím soudě, aby provedl potřebné důkazy a učinil z nich skutková zjištění o tom, zda a v jakém rozsahu se stal služební a disciplinární řád součástí služební smlouvy žalobcovy. Dojde-li podle těchto zjištění odvolací soud k závěru, že služební a disciplinární řád se nestal součástí služební smlouvy žalobcovy, nebo se sice stal, avšak celý i s ustanovením § 41 disciplinárního řádu, v kterémžto případě by rovněž nenabyl účinnosti, poněvadž podle citovaného ustanovení jeho platnost a účinnost byla vázána na doručení schvalovacího výnosu ministerstva vnitra, k čemuž však až do propuštění žalobcova nedošlo, bude na odvolacím soudě, aby se zabýval dále odvoláním a je vyřídil.

Čís. 17364.

Nelze povolití přeměnu rozvodu manželství od stolu a lože v jeho rozluku (§ 17 rozl. zák.), bylo-li manželství rozvedeno pro hluboký rozvrat, na němž byl manžel, navrhuující rozluku, převážně vinen.

(Rozh. ze dne 6. září 1939, R I 542/39.)

Pravoplatným rozsudkem krajského soudu v J. bylo k návrhu žalované manželky uznáno, že se její manželství se žalujícím jejím manželem rozvádí výhradně z viny žalujícího manžela, který je, ne-li výhradně, aspoň převážně vinen hlubokým rozvratem manželským a mimo to opětným zlým nakládáním a na cti ubližováním žalované manželce podle § 109 obč. zák. (§ 13 e) rozl. zák.). Nižší soudy vyhověly na to žádosti žalujícího manžela, opírající se o předpis § 17 rozl. zák., a prohlásily jeho manželství se žalovanou za rozloučené z výhradné jeho viny, rekursní soud z těchto důvodů: Právo na rozluku podle § 17 zák. nelze odepřítí vinnému manželu proto, že v rozvodovém rozsudku byl uznán vinníkem. Rozhodným jest jen, zda se manželova žádost nepříčí dobrým mravům (rozh. č. 9991 Sb. n. s.). V řízení nevyšlo najevo nic, co by svědčilo o tom, že by návrh na povolení rozluky odporoval dobrým mravům. Neplní-li navrhovatel svou alimentární povinnost vůči manželce a dítěti, nemění se na tomto stavu povolenou rozlukou nic, neboť nevinná manželka má podle § 1266 obč. zák. nárok, aby jí byla škoda, již utrpěla rozlukou, nahrazena placením výživného.

Nejvyšší soud žádost za povolení rozluky zamítl.

D ů v o d y:

Uplatňovaný důvod nezákonnosti je opodstatněn. Podle doslovu § 17 rozl. zák. může sice každý manžel v nesporné cestě žádati za rozluhu za podmínek v tomto zákonném místě uvedených, čímž však míněna jest jen jeho legitimace k takové žádosti. Záleží však vždy na okolnostech případu, zda věcně lze žádosti vyhověti. V daném případě bylo manželství rozvedeno především pro hluboký rozvrat manželský, na němž byl žadatel převážně vinen. Zde by tedy nebylo bývalo lze po rozumu poslední věty § 13 h) rozl. zák. vysloviti rozluhu manželství k jeho žalobě. Podle názoru dovolacího soudu nelze ji však povolit ani podle § 17 téhož zák. v nesporném řízení k jeho žádosti. Přičilo by se skutečně jasnému a nepochybnému smyslu zákona rozlukového vyplývajícímu z doslovu zmíněného § 14 cit. zák. (čl. V č. 1 zák. ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n.), kdyby hlubokým rozvratem výhradně nebo převážně vinný manžel mohl cestou žádosti za rozluhu docílití toho, co by mu musilo býti cestou řádné žaloby odepřeno (srov. Sb. n. s. č. 5687, 15310). Tu nejde po názoru dovolacího soudu jenom o právní posouzení, nýbrž přímo o nezákonnost. Za těchto okolností nepadá na váhu ani to, že vedle rozvratu bylo uznáno za další důvod rozvodu jednání žadatelovo ve smyslu § 13 e) rozl. zákona. Nehledíc k tomu, že z okolností zjištěných v rozvodovém sporu nevychází, že by tímto rozvodovým, pokud se týče rozlukovým důvodem byla nějak vinna nebo aspoň spoluvinna také odpůrkyně, nebylo by důsledné a bylo by rovněž v rozporu se zákonem, kdyby byla uznána za nepřipustnou podle zákona tam, kde by důvodem byl jenom hluboký rozvrat způsobený žadatelem, kdyby však měla býti připuštěna v takovém případě, kde k hlubokému rozvratu způsobenému převážně žadatelem druží se ještě některý další důvod rozlukový žadateli za vinu připočtený, kde tedy jeho vina je ještě větší.

Čís. 17365.

Rodiče se mohou domáhati vydání nezletilého dítěte v řízení nesporném i proti třetím osobám.

(Rozh. ze dne 7. září 1939, R I 337/39.)

Rodiče nezl. Boženy M. Vojtěch a Anna M. se domáhají vydání svého manželského dítěte na Boženě Č., již je svěřili do výchovy a jež je odpirá rodičům vydati. P r v n í s o u d vyhověl návrhu, r e k u r s n í s o u d zrušil ono usnesení jako zmatečné podle § 41 lit. d) nesp. říz. a odmítl návrh, poněvadž dítě zadržované rodičům osobou třetí lze požadovati zpět pouze sporem.